

אגדה על שבע שָׁעָרִים בְּזִמְנָן מִלְחַמַת שֵׁשֶׁת הַיָּמִים.

שֵׁשֶׁת הַיָּמִים שִׁבְעַת הַשָּׁעָרִים (עַל פִּי יִצְחָק נְבוֹן)

בימי מלחמת ששֶׁת הַיָּמִים הִתְקַיְּמָה אֲסֵפָה חֲשׂוּבָה מְאֹד בְּשָׂמִים. הַמְּלָאכִים עָמְדוּ לְפָנָי הָאֵלֵהִים, וְרָאוּ אִיךָ חִילֵי צֹהַל מְנַצְחִים אֶת צָבָאוֹת מְצָרִים, סוּרְיָה וְיִרְדֵּן. עֲכָשׁוּ הַגִּיעָה הַמְּלַחְמָה לִירוּשָׁלַיִם הַעֲתִיקָה. הָעִיר הַעֲתִיקָה הִיָּתְהָ עַדִּין בִּיְדֵי צָבָא יִרְדֵּן.

וְהָעִיר הַעֲתִיקָה מְקַפֶּת חוֹמָה, וְכֵה שִׁבְעָה שָׁעָרִים. וְכָל הַשָּׁעָרִים הָיוּ נְעוּלִים. לֹא יָדְעוּ הַשָּׁעָרִים, אֵיזָה מֶהֶם יִזְכֶּה, בְּאֵיזָה שָׁעַר יִכְנָסוּ לְוַחֲמֵי צֹהַל לְעִיר הַעֲתִיקָה וְיִשְׁחָרְרוּ אֶת הַכְּתָל הַמְּעַרְבֵי מִיְדֵי הָאוֹיֵב.

כָּל אֶחָד מֵהַשָּׁעָרִים רָצָה לְזַכּוֹת בְּכַבּוֹד הַגָּדוֹל הַזֶּה.

אָמַר אֶל הַיָּם לְמַלְאכִים: "מַה דַּעְתְּכֶם? אֵיזָה שָׁעַר הוּא הָרְאוּי בְּיֹתֵר לָכֶה, שְׁחִילֵי צֹהַל יַעֲבְרוּ בּוֹ?"

עָנָה הַמְּלָאךָ מִיכָאֵל: "נִקְרָא לַשָּׁעָרִים. נִשְׁמַע מֶה אוֹמֵר כָּל אֶחָד מֵהֶם, וְאֵז תּוּכַל לְשַׁפֵּט."

עָנָה לוֹ אֶל הַיָּם: "יְהִי כְּדַבְרֵיךָ! מִהֲרֹו! כִּי בֵּינֵתִים נִמְשָׁךְ הַקָּרֵב עַל יְרוּשָׁלַיִם וְחִילֵים רַבִּים נִפְגָּעִים עַדִּין."

רָמַז אֶל הַיָּם, וְכִמִּין לְשׁוֹן – אֵשׁ יִרְדֶּה וְנִגְעָה בַשָּׁעַר יָפוֹ, וְאֵז אָמַר:

"דַּבֵּר אֶתְהָ רֵאשׁוֹן!"

אָמַר שָׁעַר יָפוֹ: "אֲנִי הַשָּׁעַר הַמּוֹלִיךָ מִן הַשְּׂפֵלָה לְחִבְרוֹן, לְמַעַרְת הַמְּכַפְלָה, שְׁשָׁם קְבוּרִים אֲבָרְהָם, יִצְחָק וְיַעֲקֹב. אֲנִי רְאוּי שְׂגִבּוּרֵי יִשְׂרָאֵל יַעֲבְרוּ בִּי!"

- "צוּדֵק שָׁעַר יָפוֹ! עָנּוּ הַמְּלָאכִים.

הַתְּפָרִץ שָׁעַר שְׁכֶם וְאָמַר: "אֲנִי הַשָּׁעַר הַמְּקַשֵּׁר אֶת יְרוּשָׁלַיִם עִם הַיְּהוּדִים שֶׁבְּשׁוּמְרוֹן וּבְגִלְיָל. רְאוּי אֲנִי, שֶׁהִנְצַחֹן יָבוֹא בְּעִזְרָתִי!"

- "לֹא, וְלֹא!" – צָעַק שָׁעַר צִיּוֹן – "אֲנִי הַשָּׁעַר, שֶׁעַל שְׂמוֹ נִקְרְאת יְרוּשָׁלַיִם עִיר צִיּוֹן, אֲנִי הָרְאוּי לְזַכּוֹת בְּנִצְחֹן!"

רָאוּ הַמְּלָאכִים אֶת שָׁעַר צִיּוֹן בְּצַעְרוֹ – וְאָמְרוּ: "שָׁעַר צִיּוֹן רְאוּי, בְּאֵמַת רְאוּי!" אָבַל מִיָּד שָׁמְעוּ קוֹל אַחֵר, קוֹלוֹ שֶׁל שָׁעַר הָאֲשָׁפוֹת: "הִבֵּט בִּי, אֶל הַיָּם!" זָכַר אִיךָ אֲנִי תְּמִיד צָנוּעַ, תְּמִיד קְבוּר עַד חֲצִי בְּאֲדָמָה! זָכַר כִּי אֲנִי הַיָּדִיד הַקָּרוֹב בְּיֹתֵר שֶׁל הַכְּתָל הַמְּעַרְבֵי."

אָמַר הַכְּתָל: "אֵמַת דַּבֵּר שָׁעַר הָאֲשָׁפוֹת!"

- "מַה נִּעֲשֶׂה?" – שָׁאֵל אֶל הַיָּם אֶת הַמְּלָאךָ מִיכָאֵל, "כָּל אֶחָד מֵהַשָּׁעָרִים אָמַר דְּבָרִים הַנוֹגְעִים לְלֵב. וְהַמְּלַחְמָה נִמְשָׁכֶת, וְהַבְּחוּרִים נִפְגָּעִים... אֵיזוֹ מִין עֲצָה יַעֲצֶתָ

לנו, מיכאל?"

ענה המלאך מיכאל: "הבה נשמע את דבריהם של יתר השערים ואז נשפט".

באותו רגע צעק שער הפרחים: "לא יפה יהיה, אם יעברו חילי זה"ל בשער האשפות. הם צריכים לעבר בשער של פרחים!"

ובינתיים המלחמה נמשכת, ובכל רגע נפגע חיל נוסף.

ורחל אמנו זועקת בשמים: "אלהים! עד מתי יתוכחו השערים? בני נפצעים ונהרגים כל רגע, ואתם מתיעצים באיזה שער יכנסו לירושלים?"

ונשאר השער המערבי החדש – שלא דבר. ואלהים הרשה גם לו לומר את דברו: "אני חדש, ואין לי זכיות. אולי זכות אחת, שאני מצטער וכואב על זה, שהירדנים עומדים ויורים בחילי זה"ל מעלי, כאב נורא הוא. אולי בזכות כאבי אזכה בכבוד?"

ובינתיים? – בינתיים המלחמה נמשכת, ורחל אמנו מבכה וזועקת, והבקר מגיע, ואפלו השמש פוחדת להאיר, כי אין היא רוצה לסגור את עיני החילים הבאים ממערב.

צעק שער הרחמים: "אלהים! אני חסום וסתום! הרי ידוע, שרק בי בוא המשוח ו... לא גמר שער הרחמים את דבריו וזעקה נוראה נשמעה בשמים, והזעקה הולכת וגוברת. וקולות היריות רועמים. ורחל אמנו תולשת את שערוֹתיה: "עד מתי, אלהים, תתן להרג הזה להמשך?..."

ונשאר עוד שער אחד ששתיק כל הזמן. ואלהים קרא לו: "דבר שער האריות".

שלח אלהים ברק והכה בשער האריות: "דבר!!"

ושער האריות שתק. ושוב צוה עליו אלהים: "דבר!!"

ואז זעק שער האריות: "אלהים! בכל רגע נופלים חילינו. מה אכפת לי הכבוד? הכבוד אינו חשוב בכלל! יכנסו הלוחמים בכל שער שיכנסו, ובלבד שתגמר המלחמה, ולא פל עוד אף חיל!"

אמר אלהים: "מפיון שותרת על כבודך ועל זכותך, והבחורים היו חשובים בעיניך יותר מן התפארת – יבואו הבחורים הנלחמים כאריות ויכנסו בשער האריות!"

ובאותו רגע פרצו הלוחמים ברכבם אל שער האריות וממנו הגיעו אל הכתל המערבי ואל הר הבית. והבשורה עברה בכל ישראל: "ירושלים העתיקה בידינו!!!"